

den Bestemmelse, som her er gjort gjældende, og det har derfor foreslaaet Ministeren at lade Sorden omtage i de vandlidte Egne for enhver vandlidt Beboer, som maatte ønske det, dog paa visse nærmere Betingelser, som Ministeren kunde fastsætte. Udvalget har ikke villet sætte nogen bestemt Grænsse eller nærmere villet antyde disse Betingelser, hvilke maa afhænge af det Resultat, som den høitærede Minister efter en foretagen Overveielse af den hele Sag maatte komme til, men Udvalget forventer, at Ministeren ved Fastsættelsen af disse Betingelser vil handle i den samme Aand som den, hvori Udvalget har stillet sit Forslag, saa at man ikke ved at sætte Grænsen for høj i Virkeligheden affrækker en hel Del Berettigedes Begjæringer om Hjælp, fra at komme frem, af Frygt for at man skal komme til at betale derfor, og saaledes væsentlig forrykke den Hensigt, som Udvalget har havt med at stille Forslaget, og som Thinget maa have, naar det vedtager Udvalgets Forslag. Foruden de vandlidte Egne har man ogsaa henpeget paa en enkelt bestemt Egn her i Landet, som ogsaa navnlig i 1840 var under megen Ontale i Viborg Stænder, nemlig Egnen imellem Thorsminde og Thyborøn, især en vis Strækning deraf. For adskillige af Beboerne i denne Egn, som i den Anledning have henvendt sig til Ministeren, eksisterer der ganske særlige og maasse endnu mere alvorslige Tilfælde end navnlig for de Fleste af de egentlig Vandlidte ifjor, idet de jevnlig maa lide Tab af deres Sørdeieendom derved, at ved Høivande undergraves Høilandet ud imod Havet og synker derefter atter ned; efter nogen Tids Forløb passerer det Samme paany, og saaledes gaar nogle af de bedste Sorder, meget rige Muldjorder, ud i Havet, og der gives vel for flere Skatteydere det Tilfælde, at de have længere ude i Havet liggende Sorder, hvoraf de endnu den Dag idag betale Skat og Tiende, og at enkelte Beboere have maattet bortleie deres Sorder blot for Udredelse af Afgifterne. Den omtalte Strækning er ikke meget stor, men for dem, det rammer, kan det derved være lige haardt, og den Anvendelse, der tidligere er gjort af den her omhandlede Resolution — paa en enkelt Undtagelse nær, hvor Hartforret gik ned med 5 Lønder og derved — denne Anvendelse af Resolutionen kan ikke opmuntre disse fattige Beboere til for egen Regning at søge nogen Forandring. Det er forekommet dem, at den vedkommende Landinspektør har ledet Forretningen saaledes, at han mere har maalt end tæxeret, maalt til den yderste Spidse selv det, som kunde falde ned i Havet nogle Timer, efter at han var gaaet. Han har maalt det saaledes, uden at tage Hensyn til, hvad der efter de gjældende Regler skulde tages Hensyn til, nemlig Sordernes Forringelse som Følge af deres Nærhed ved Havet. Det er nemlig Tilfældet der, og vil fornemmelig være Tilfældet der mere end de andre Steder, der er Tale om, at Nærhe-

den af Havet influerer paa Sordens Dygtighed til Græsning og Sædavl, saa at medens Sorder, der laa længere borte fra Havet, og have givet god Afgrøde, nu høist kunne afgive Græs for nogle Aaar. Man har troet, at dette Forhold var saa særligt, at man burde medtage det under de i Efteraaret 1872 opstaaede Tilfælde, og Udvalget gaar videre i sine Bemærkninger og formener, at hvor saadanne enkelte Tilfælde maatte foreligge saa klart og tilstrækkelig oplyst, der maa man ogsaa siden ved særlig Bevilling paa Finansloven komme de vedkommende skadelidende Skatteydere til Hjælp. Dette ligger ikke for til Afstemning. Det er kun en Udtalelse. Det, der ligger i selve Forslaget om de 5000 Rd., ere de af mig tidligere nævnte Tilfælde, dels fra de vandlidte Egne, dels fra de enkelte Egne i Ringkjøbing Amt. Man tilføjer, at man ventet en Veiledning fra Indenrigsministeriet for Taxatorerne, for at de gjældende Regler kunne blive omhyggeligt anvendt ved Forretningen; thi der har, som af mig udviklet, foreligget Forhold, hvor man har følt sig overbevist om, at dette ikke har været Tilfældet. Selvfølgelig vil det gaa bedre, naar en sagkyndig Mand fra Ministeriet — thi jeg tror dog, at Indenrigsministeriet i denne Retning har Sagkyndige — kom til at give sig af med Sagen; saa vilde der være større Sikkerhed for, at der blev handlet i Ministerens Aand. Under Nr. 34 i Betænkningen findes en Oplysning om Anvendelsen af et Bølsø af 4,500 Rd., som ved Lov af 21de Juni 1867 § 16 aarligt for 5 Aar er bevilget Ministeriet til offentligt Tilsyn med Landeveiene. Det frengaar deraf, at der i de 4 af disse Aar ikke er udgivet i Gjennemsnit Mere end neppe de 4,000 Rd.; man har derfor ikke ment at gaa den ærede Minister noget i Veien, naar man for det følgende Aar nedsatte det nævnte Bølsø 4,500 Rd. med 500 Rd. — Under Nr. 35 i Betænkningen findes antydet Endringsforslaget under Nr. 18. Ministeriet har forlangt til en Muddermaskine i Limfjorden to faste Betjente, som skulle ligge Aaret rundt paa denne Maskine. Udvalget mener, at det er for Meget af det Gode; man vil kunne faae en Mand, der baade kan have det daglige Tilsyn med Maskinen og ogsaa føre den Aaret rundt, og som da kan søge en Medhjælper i de enkelte Maaned, i hvilke Maskinen skal benyttes. I den Anledning foreslaar man en Nedsættelse af Bølsøet med 240 Rd. — I Endringsforslaget under Nr. 19 (Betænkningen Nr. 36) er der forlangt dels 45 Rd. til Die til 3 nye Lygter til Frederikshavns Havn og dels 100 Rd. til Undersøgelse af Forholdene ved Tilfælden Nord for Havnen og om Strømmingens Indflydelse derpaa. Udvalget har tiltraadt begge Dele, altsaa Forslaget om en Bevilling af 145 Rd. Det er naturligt, at man vil lade Forholdene undersøge, dersom Frederikshavns Havn skal bevares og yderligere uddybes til den Brug, som man formener,